

Küçük Yağmur Ormanı Şefi

Yavuz DEMİRKIRAN

Küçük Yağmur Ormanı Şefi

Yavuz DEMİRKİRAN

Yeşil yağmur ormanının derinliklerinde, yaprakların sabah çiyiyle damladığı yerde, Mimi adında minicik bir marmoset yaşardı. Başparmaktan büyük değildi; altın kahverengi tüyleri ve yumuşacık yuvarlak bir kafası vardı. Parlak kehribar gözleri büyük fikirlerle ışıldardı. Mimi yemek yapmayı çok severdi ve tüm hayvan arkadaşları için bir orman mutfağı açmayı hayal ederdi.

Mimi dev bir incir ağacının altında sıcacık bir yer buldu. Orman mutfağını taşlardan yapılmış küçük bir ocak ve sarmaşıklardan örölmüş bir masayla kurdu. Sarı cepli kırmızı önlüğünü giydi ve başına minicik bir şef şapkası taktı. 'Gelin, yemeklerimin tadına bakın!' diye seslendi ormana.

İlk müşteri tukan Tuk oldu. Parlak siyah tüylerini hışırdatarak ve kocaman turuncu gagasıyla aşağı süzüldü. 'Bu güzel koku da ne?' diye sordu. Mimi ona balla karıştırılmış ezilmiş muz dolu bir kâse gösterdi. Tuk bir lokma aldı ve mavi halkalı parlak gözleri kocaman açıldı. 'Nefis!' diye bağırdı. 'Sen gerçek bir hayvan şefisin!'

Haber hızla yayıldı. Kısa süre sonra tembel hayvan Slow, mavi boyun atkısıyla dalından indi. Yavaş hareket ediyordu ama gülümsemesi kocamandı. Mimi ona yumuşak dilimlenmiş mango ve tatlı meyvelerden bir tabak hazırladı. 'Acele etme,' dedi. Slow mutlulukla çiğnedi ve 'Bu bütün ormandaki en güzel yemek,' dedi.

Yaprak kesen karınca Lola, sarı saç bandı ve minicik örgü sepetiyle telaşla yanlarına geldi. 'Yardım edebilir miyim?' diye sordu. Mimi başını salladı ve Lola onun küçük yardımcısı oldu. Lola meyve artıklarını toprağa taşıdı ve gittiği her yere tohum ekti. Orman mutfağı hareketli ve mutluydu ve herkes Mimi'nin orman meyveli yemeklerini çok seviyordu.

Ama kısa süre sonra küçük restoran fazla kalabalıklaştı. Her gün daha da çok hayvan geliyordu. Mimi'nin giderek daha fazla meyveye ihtiyacı vardı. Tuk'u yüksekten uçup olgun meyveleri bulması için gönderdi. 'Sadece ihtiyacımız kadarını al,' diye hatırlattı Tuk. Ama Mimi acele ediyordu ve onun bilge sözlerini unuttu. Gördüğü her meyveyi topladı.

Günler geçtikçe Mimi yığın yığın meyve, muz ve mango topladı. Meyve sepetleri boşaldı ve dallar çıplak göründü. Bunu ilk fark eden tembel hayvan Slow oldu. 'Mimi,' dedi yumuşacık bir sesle, 'ormanın yeniden büyümek için zamana ihtiyacı var.' Mimi etrafına baktı ve bazı ağaçlarda hiç meyve kalmadığını gördü. İçi ağırlaştı.

Tuk uçup yanına usulca kondu. 'Orman bize çok şey veriyor,' dedi. 'Bilgece toplamalıyız.' Mimi başını salladı. Bir hata yaptığını biliyordu. 'Çok fazla aldım,' dedi. 'Sadece herkes için yemek yapmak istemiştim.' Tuk kanadıyla onun minik omzuna hafifçe vurdu. 'Bunu birlikte düzeltebiliriz.'

Mimi bütün arkadaşlarını orman mutfağına çağırdı. 'Bundan sonra,' diye duyurdu, 'sadece ihtiyacımız kadarını alacağız. Kuşlara ve arılara da meyve bırakacağız ve ormanın yeniden büyümesine izin vereceğiz.' Slow yavaşça başını salladı. Lola antenlerini salladı. 'Her yere tohum ekeceğim!' diye söz verdi.

Tuk en olgun meyveleri bulmak için yükseklerle uçtu ve Mimi'ye her ağaçtan sadece birkaç tane toplamayı öğretti. Lola artıkları toprağa taşıdı ve Slow hasadı saymaya yardım etti. 'Bir senin için, bir benim için, bir de orman için,' dedi uyuklu bir gülümsemeyle. Hayvanlar bilgece toplamayı ve doğayla paylaşmayı öğrendi.

Mimi orman mutfağı için yeni bir kural koydu: her yemek, sadece ormanın verebileceğı kadarını kullanacaktı. Daha küçük porsiyonlar pişirdi ama daha çok sevgiyle. Hayvanlar aldırmadı. Yemek için geliyorlardı ama dostluk için kalıyorlardı. Ve hepsi sadece ihtiyaçları kadarını alarak ormanı korumaya yardım etti.

Karınca Lola küçük bir öğretmen oldu. Minik sepetiyle ormanda yürüyüp herkese tohum eklemeyi gösterdi. 'Ormana iyi bakarsak, o da bize iyi bakar,' dedi. Hayvanlar dinledi. Onlar da bilgece toplamaya başladı ve ağaçların güçlü ve yeşil yeniden büyümesi için bolca meyve bıraktı.

Tembel hayvan Slow bir dala asılıp gülümsedi. 'Dinlenmek ormana iyi gelir,' dedi. 'Şeflere de.' Mimi güldü ve kırmızı önlüğüyle biraz dinlendi. Uyandığında dallarda yeni tomurcuklar gördü. Orman iyileşiyordu. Tuk tepelerinde uçtu ve 'Yağmur ormanı yine mutlu!' diye seslendi.

Kısa süre sonra orman mutfağı yine hareketlendi, ama bu kez farklı bir şekilde. Mimi orman meyveleriyle lezzetli yemekler pişirdi ve herkes paylaştı. Kuşlar şarkı söyledi, arılar vızıldadı ve ağaçlar meyveyle doldu. Mimi bilgece toplamayı öğrenmişti ve başkalarına da ormanı korumayı öğretti. Küçük yağmur ormanı şefi sadece yemekleriyle değil, gösterdiği özenle de ünlüydü.

Günün sonunda bütün hayvanlar incir ağacının altında toplandı. Birlikte yediler, birlikte güldüler. Mimi arkadaşlarına baktı: yeşil yaprak çantasıyla Tuk, mavi atkısıyla Slow ve sarı saç bandıyla Lola. 'Başardık,' dedi. 'Doğayla paylaştık ve doğa da bizimle paylaştı.'

Yağmur ormanı, orada yaşayan tüm hayvanlar için yeşil ve mutlu kaldı. Mimi'nin orman mutfağı yemek yapmaya devam etti, ama her zaman sevgiyle ve özenle. Ve kulak verirsiniz, Tuk'un 'Bilgece toplayın, arkadaşlarım,' dediğini duyabilirsiniz. Slow da ekleyebilir: 'Ve her zaman orman için biraz bırakın.' Lola da başını sallayıp bir tohum daha eker.